

KIS LAP

MEGINDULT AZ ANGYAL-SEREG . . . (Lásd a 418. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LVII. köt. 26. szám. Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1899. december 24-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

Jelen számunk 32 lap.

Karácsony-est.

(Képpel a 412. lapon.)

Harang-zugás város-szerte —
Títokzatos, bűvös este
Száll a nagy világra.
Édes vágyak gerjedeznek
S megnyílik a szeretetnek
Égi kincses háza.

Boldogoknak fényes álom,
Tündér-est a szép Karácson —
Títkok fátyla lebben,
S nem marad vágy egy se csonkán . . .
Tündöklés a karácson-fán,
Ragyogás a szemben!

S akit üldöz meddő bánat,
Akik örök harcban állnak
Viharokkal küzdve:
Hit nyugalma, boldog béke,
Karácsony-est üdvössége
Szálljon a szívükbe!

Oszkár bácsi.

AZ INKA MADARA.

— Elbeszélés számos képpel. —

Irta Fenn György.

(Vége.)

MIKOR a föld-alatti utból kiértünk a fényes napvilágra, nagyon megörültem. Mégis csak jobb ide künn Isten szabad ege alatt. Nagybátyám azonban kételkedve szólt:

— Most aztán kérdés, boldogulunk-e tovább?

— Hogy ne? Hiszen itt a szabadban sokkal jobb lesz!

— Bajosan, fiam, bajosan. Ott a hegy gyomrában szoros határok közt folyik ez a kis patak, mint valami csatorna, tehát jól elbirta a tutajt; de itt a szabadban szét terjeszkedik a víz, kövek vannak a medrében és . . .

Nem volt rá szükség, hogy tovább magyarázza, mert épp ebben a pillanatban már szépecskén meg is feneklettünk. Nagy kövek meredeztek ki a patak ágyából s a víz apró erekben futott köztök. Nagyon elszontyolodtam.

— Ó! Így hát mégsem juthatunk tovább!

Illés mester azonban teljesen nyugodtan szólt:

— Dehogy nem! Azt előre tudhattuk, hogy efféle bajlódásunk lesz mind-addig, amíg egy pár más patakocska nagyobbra nem duzzasztja a viziünket. Hát biz' odáig át köll emelni a tutajt az akadályon.

Kihordtuk a podgyászt a partra, a sebesült indiánust hasonlóképen, aztán nem csekély erő-feszítéssel áttoltuk a tutajt a köves helyen. Ma-pá asszony is nagy készséggel segített. Az akadály legyőzése után vigan tutajoztunk odább.

Ilyen módon többször akadtunk meg, vízi utazásunk tehát éppenséggel nem volt mulatságos. De Illés mester jól számított: hol jobbról, hol balról be-beszakadt egy-egy kis patakoeska a mi patakunkba, melynek ilykép egyre bővebb lett a vize; végre már minden akadály nélkül tutajoztunk odább. A második napon délután nagyon ismerősnek kezdtük ismerni a tájéket.

— Itt közel kell már lennie a csónakunknak, meg a háznak, amelyben először tanyáztunk, mondí Vilmos bácsi.

— Csak épségben találjuk! felelém agódva.

Mert most már nem hihettük, hogy teljesen elhagyott ez a táj. Mialatt távol jártunk, itt is bolyonghattak indiánusok és akkor bizonyosan kirabolták a házat, elvitték a csónakot. Nagybátyám is láthatólag türelmetlenül leste, mikor ériünk már első tanya-helyünkre. Egyszerre vigan kiáltott föl:

— Nincsen semmi baj!

Valóban, ott lengett a csónakunk a parti bokrok alatt, a házikó pedig sértetlenül állt beszélgetett ajtajával. Örvendezve szálltunk ki s még nagyobb örömünkre a házban minden holminkat épségben találtuk.

— Ez éjjel itt pihenünk, szolt Vilmos bácsi. Mivel pedig ide többé nem térünk vissza, tehát a házból minden ládát, holmit berakunk a csónakba és holnap már a csónakban evezünk tovább. Ez már kényelmesebb lesz.

Szaporán dologhoz láttunk s mire beesteledett, mindenünk a csónakon volt. Illés mester és Dani éjszakára is a csónakon maradtak.

Az indiánus pár ugyancsak bámulta sokféle készletünket, de leginkább a szép

csónakot, melynek vitorlája is volt. Ropantul tetszett nekik, mikor másnap korán reggel kényelmesen elhelyezkedve indultunk csónakunkban utra. Lefelé már evezni sem köllött, a víz maga eléggé gyorsan vitt. Ma-pá asszony és az ura nyilván jól ismerték a vidéket, mert mind-untalan mutogattak egymásnak egy-egy völgyet, hegyet és bólingattak a fejökkel.

Csónak-utunk harmadik napján Karajb figyelmesbben kezdett nézelődni. Végre, amint egy dél felől beszakadó nagyobbacska folyó torkolatához értünk, azt mutogatta, hogy oda kell fordulnunk, azon a folyón fölfelé eveznünk. Ez már ismét nehezebb munka volt. Illés mester és Dani eveztek, Vilmos bácsi és Ma-pá asszony hosszú rudal tölték a csónakot, én pedig a kormányrudat tartottam. Igaza volt Vilmos bácsinak: az alatt az öt-hat nap alatt, hogy vizen eveztünk, a karom teljesen meggyógyult.

Ez a folyóeska is egyre nagyobb hegyek közé vezetett, de a második napon délután, mikor még nem is igen esteledett, Karajb jelt adott, hogy kössünk ki, nem megyünk tovább.

Izgatottan szálltunk partra. Ozélnál vagyunk-e? Teljesedik-e reményünk? Beváltja-e szavát az indiánus?

Mire éjjeli tanyánkat elrendeztük, már besötétedett. Más napra kellett hagynunk az Inka madara keresését. Azon az éjszakán bizony keveset aludtam nagy türelmetlenségemben. De azt hiszem, Vilmos bácsi sem többet.

Talpon is voltunk korán reggel. A sebesült indiánusnak még nem igen volt jártányi ereje s épp kérdezni akartuk, merre induljunk? De ő megelőzött és a feleségér mutatva jelezte, hogy ez fog vezetni.

Illés mestert a sátonál hagytuk, hogy szakácskodjék; Vilmos bácsi, én meg Dani pedig Ma-pá asszony kalauzolása mellett megindultunk. Dobogó szívvel mentünk. Annyi fáradság, viszontagság után meg-

... TÖBB REMEK PÉLDÁNYT LÖTTÜNK.
(Lásd a 409. lapon.)

kapjuk-e a jutalmunkat? Keveset beszélünk, csak egyszer szólt Vilmos bácsi:

— Ma-pá nagyon határozottan lépeget, mint ha bizonyosan tudná, hova megy. Ez jó jel.

Sokáig gyalogoltunk, egyre nagyobb hegyek közé. Egy tisztásnál végre Ma-pá, ki eddig elől haladt, megállt és intett nekünk, hogy most már mi menjünk előre, egy-uttal pedig egy fára mutatott a tisztásnak tulsó szélén. Az első pillanatban nem igen tudtuk, mit látunk annak a fának a száraz ágain. A napfényben ragyogó, csillogó öt vagy hat nagy pöhöly-gömb látszott oda nőve. Egy-

szerre azonban megmozdult egyik gömb, felröppent egy esoda szép madár, melynek méter hosszú pompás farka-tollai ragyogva lengtek utána, mint az üstökös csillag fényes üstöke.

— Ez az! Ez az! suttogta nagybátyám a felindulástól szinte remegő hangon.

A felröppent kviczál, mely legyet vagy pillangót fogott el, a következő perczben már vissza szállt a fára és össze gömbölyödött. De egy-két pillanattal később egy másik röppent fel. Így ismétlődött ez minduntalan, mi pedig elragadtatva néztük, bámultuk. Szinte olyasmit éreztem, mint ha sajnálnám lelőni ezeket a gyönyörű teremteket.

Dani azonban nem volt ilyen érzelmős hangulatban. Türelmetlenül sugta:

— Miért nem lő már, urfi? Még bizony fölkerekednek és elröpülnek az orrunk elől.

— Igazad van, felelt helyettem Vilmos bácsi. Ezer mértföldnyiről jöttünk, sokat fáradtunk, bizony nem azért, hogy pusztá bámulással érjük be.

Egy pillanattal később már dörögtek a puskák. Négy kviczál zuhant le a földre. Dani ujjongva hozta elő. Biz' én magam is ujjongtam, Vilmos bácsi pedig komoly megelegedéssel szólt:

— Nem fáradtunk hiába. Elértük a célt.

Aztán Ma-pá asszonyhoz fordult és meg-simogatta, amit a jámbor indiánus nő nagy örömmel fogadott. Mindjárt mutogatta is, merre menjünk, hogy új zsákmányt ejtsünk. Követtük és még több remek példányt lőt-tünk. (Lásd a képet a 408. lapon.)

— Egyelőre elég, szólt Vilmos bácsi. Elég dolgunk lesz, míg ezeket kitömjük.

Vigan, boldogan tértünk vissza a sátorhoz.

Körül-belül két hetet töltöttünk aztán ott az Inka-madarainak honában. Végre megelegeltük a zsákmányt.

— Holnap indulunk haza, szólt Vilmos bácsi.

— Még pedig diadalmasan, zsákmány-nyal megrakodva! mondám én elégedetten. Igazán nem hittem, mikor megsebesülésem napján olyan reménytelen állapotba jutot-tunk.

— Lásd, fiam, így játszik a Gondviselés velünk. Épp az indiánusok ama támadá-sának köszönhetjük, hogy célt értünk. Ha nem támadnak meg, ez a mi indiánus barátunk nem sebesül meg és nem kerül hozzánk. Nélküle pedig alig ha találtunk volna ide.

— Igaz. De tulajdonképen a Vilmos bácsi nemes szive szerezte meg a sikert: az, hogy jóságos gondjába vette a sebesült ellenséget. Ezért olyan háladatosak.

*

Más nap szedelőztünk, indultunk. Karajb barátunktól és Ma-pá asszonytól érke-nyen köszöntünk el s persze gazdagon meg-ajándékoztuk őket mindenféle holmival, aminek hasznát vehették. Karajb megkapta leghőbb vágya tárgyát: a kis baltát is; most már Illés mester sem sajnálta tőle. Ma-pá asszony egy kis tükörnek és egy tarka pokrócznak úgy örült, hogy tánczra kerekedett.

Mind a ketten nagy darabon kísérték a parton csónakunkat, mely gyorsan uszott lefelé. Szerencsésen kijutottunk a tengerre és itt, mindig a part közelében evezve, néhány nap mulva egy kikötő-városba, ahol megvártuk a gőzhajót, mely haza szállított.

Illés mestert és Danit nagybátyám gaz-dagon megjutalmazta és azt a dolgukat is rendbe hozta, hogy megszöktek a hajóról, melyen szolgálatra voltak kötelezve. Nem köllött már büntetéstől félniök s elszegőd-tek egy olyan hajóra, melynek derék, em-berséges kapitányát mindenki dicsérte. Bu-csuzáskor nem csak én öleltem meg őket, hanem Vilmos bácsi is, ki meghatottan mondá:

— Illés mester, ön talpig derék ember. Dani barátom, talpig derék legény vagy. Segítségetek nélkül célt nem értem volna. Köszönöm!

— Mi leszünk örökké hálásak, uram, felelt Illés mester komolyan. Elszabadul-tunk régi hajónkról, ahol gyötrem volt az életünk. Most, teli erszénnyel, új ha-jónkon, elégedett vig tengerészek leszünk.

Ilyképen mindenki meg volt elégedve. De mégis senki annyira, mint nagybátyám, mikor haza érkezésünk után egybe gyűjtven tudós barátait, büszkén mutatta be nekik az Inka-madarait.

A PÖRÖS ANGYALFIA.

— A »Kis Lap« színes mű-melléklete. —

KEDVES ünnep a Karácsony, mindenki azt tartja. Azaz, nem éppen mindenki. Itt van például Eduska és Nettike, akiknek erős kétségek volt, valjon igazán örüljenek-e a szent Karácsony közeledésének.

Az igazat megvallva, nem is gondoltak ők rá az esztendő nagy részén át. Nem is érték rá, mikor annyira el voltak minden nap reggeltől estig foglalva két dologgal: vagy ingerkedtek s aztán mérgesen pöröltek egymással, vagy pedig duzzogva morcososan sirdogáltak, mikor a mama hol nagyobb, hol kisebb büntetést mért rájuk megférhetetlenségük miatt.

Egyszer aztán, ugy tél elején, a mama melleleg azt is megjegyezte:

— Nem is igen hiszem én, hogy Karácsonykor a kis Jézuska ellátogasson az ilyen pörlekedő testvérekhez.

Ez szöveget ütött a fejükbe. Már azt még sem szeretnék, ha a Jézuska elkerülné a házuk táját. Szégyen is volna, kár is volna, elesnének a kedves ajándékoktól, melyeket a Jézuska hozni szokott azoknak, akiket szeret.

Már ez bajos állapot, nagyon bajos. Most hát hogy lehessen azt a szégyent és kárt elkerülni? A mama megmondta ugyan, hogy ez nagyon egyszerű; csak jók, illedelmesek legyenek, ne pörösködjenek, jó testvéreikül viselkedjenek.

Persze könnyü a mamának ezt mondogatni!

— Rajtam nem mulik, vélte Nettike; de mikor Eduska olyan erőszakos és maradhatatlan!

— Nem igaz, nem én rajtam mulik! Nettike olyan daczos és akaratos, hogy nem lehet megférti vele.

De mégis csak megpróbálták. Hiszen egy-két napig csak könnyü lett volna boldogulni, de mikor az a Karácsony még csak hetek múlva lesz! Szörnyőség az, annyi ideig folyvást vigyázni, nehogy a Jézuska rossz hírt haljon! Hát ha végre is nem sikerül?

Ezért nem voltak Eduska és Nettike bizonyosak felőle, örüljenek-e vagy sem a szent Karácsony közeledésének. Miért is van olyan nehéz föltétel füzve hozzá? Miért kíváncsi az a Jézuska mindenkinek a viselkedésére? Ez nagyon kellemetlen!

És meg is esett nem egyszer, nem is kétszer, hogy megfélekedtek a kénytelen-kelletlen eltökélt jó szándékról: pörlekedtek, czivakodtak, duzzogtak és pityeregtek; de aztán persze meg is ijedtek és újra oda iparkodtak, hogy a jobbik kerékvágásba zökkenjenek. Kezdték is bizni benne, hogy talán mégis csak elkerülik a szégyent és kárt, mert a mama egy izben — jól hallották — ilyen formát mondott apácskának:

— Ugy látom, törekedni törekednek a jóra. Persze, nem mindig sikerül. De azt hiszem, a Jézuska mégis csak érdemeseknek fogja találni, hogy megemlékezék róluk.

Ez a biztatás szükséges is volt, mert már-már alig birtak megállani jó szándékuk mellett. Néha bizony majd kifurta az oldalukat a vágy egy kis parázs ingerke-

dés, ezivakodás után. No, de csak türelem! Majd, majd! Semmi sem tart örökké.

Ez annyira igaz, hogy szent Karácsony végre csakugyan beköszönt. És a jó kis Jézuska nem kerülte el az Eduskáék háza tájékát, hozott a két testvérnek is sok szép és hasznos holmit. Legjobban örült Eduska a dobnak, mely gyönyörűségeen puffogott; Nettike pedig a Paprika Jancsinak, melynek az lesz a feladata, hogy a buba-kisszonyokat mulattassa.

— No bizony! szól Eduska esufolkodva. Mint ha azok a bubák értenék, mi a Paprika Jancsi.

— Igenis értik, ha úgy játszom velök. Ti fiuk nem értitek az effélét.

— Már csak én jobban el tudok bänni a Paprika Jancsival! Majd meg is mutatom neked.

— Nem fogod megmutatni. A tied a dob, dobolj kedvedre.

— Azt is megteszem. De most a Paprika Jancsit fogom tánczoltatni.

Nettike nem akarta, de Eduska csak azért is akarta; ki is kapta Nettikének a kezéből.

— Add vissza! kiáltá Nettike. Ha nem adod, akkor én a dobodat veszem el.

Eduska nem ijedt meg. Az volna csak szép, ha vitéz fiu holmi inczinczinczi leány fenyegetésétől megijedne! Csak azért sem adta a pojáczát, Nettike pedig csak azért is fölkapta a dobot és rettenetes dobolást kezdett rajta, addig-addig, míg nem a dob beadta a kulcsot, de bezzeg hangot többé nem adott, mert alaposan megrepedt. Szörnyü haragra lobbant Eduska.

— Most már jaj a pojáczádnak! Kitekerem a nyakát!

Ijedten kapott Nettike a Paprika Jancsi után, de ugyan hiába! Megfogni végre megfogta ugyan, de Eduska is fogta. Huzták, rángatták és nem telt bele nagy idő, már meg is volt az eredmény: a szegény Paprika Jancsi darabokra törve hevert a földön.

Most már abba hagyták a pört, és keserü bubánatnak hajtották a fejüket. Így lepte meg őket a mama. Persze mindjárt tudta magyarázat nélkül is, mi történt.

— Nagyon megszorít, amit látok, mondá. Azt hittem, igazán rátértetek a jó utra, szerető testvérek akartok lenni; de nem volt őszinte a törekvésetek. Hát ahhoz mért lesz a jutalmatok is. Ezt a két játékszert már tönkre tettétek; ami egyebet kaptatok, elcsukom s hogy mikor kapjátok meg, nem tudom. Talán esztendőre Karácsonyra, ha ugyan addig megtanuljátok, milyeneknek köll a jó testvéreknek lenniök.

A mama távozott, a két testvér könnyezve bámult egymásra. Hát ime, mégis csak azt hozta nekik a Karácsony, amitől féltek: szégyent és kárt!

— Csak hogy magunk okoztuk! sóhajtá Nettike. Még ezen a szent ünnepen is össze pöröltünk. Ó, bár ne tettük volna!

— Igazad van! szól Eduska komolyan. De legalább jövőre ne érjen több ilyen kár és szégyen. Most már igazán fogadjuk meg, hogy szerető jó testvérek leszünk. Akarod?

— Tiszta szivemből!

Megölelték, megcsókolták egymást. S mert ezuttal őszinte volt fogadalmuk, meg is tartották hiven és többé nem érte őket olyan csufos kár és szégyen.

KARÁCSONY-EST. (Lásd a 406. lapon.)

KARÁCSONYI ANGYAL.

Világos, sugaras az éjszaka...
 Aludjál, álmodjál, édes baba!

Angyalok játszanak most teveled,
 S ha körültekint reggelre szemed:

A szép játékokat
 Itt kiesi bölcsodben mind megleled

BENCZIKE ÉS A MÉHECSKE.

— Mese is, nem is. —

NAGYON elbusultan, nagyon elgondolkozva ült Benczike a ház előtti lóczán. A fejét neki támasztotta a falnak, úgy bámult révedezve a messzeségbe. Nagyon messzire nem látott ugyan, mert a házikó mélyen benn állt a hegység közepén, szűk völgyecskében, melyen tiszta-vizü patakocska rohant nagy sebességgel végig. Körös-körül sűrű erdő borította a dombokat, hegyeket. Ott járt-kelt nap-hosszat a Benczike apja, az erdő-kerülő, míg a házikóban a kis fiu játszadozott, édes anyja pedig vidáman, szorgosan végezte dolgát.

Most azonban nem játszogatótt Benczike, a házban pedig nagy csönd uralkodott. Hogy ne? — mikor a gondos, szorgos asszony betegen feküdt. Éppen ezen busult Benczike oly nagyon.

Nem saját maga miatt, igazán nem! Hiszen ő megkapta a kenyérkéjét, tejeskéjét, játszogathatótt volna. De hogy legyen játékra kedve, mikor jó anyácskája beteg? Oly nagyon köhög, szinte bele szédül!

Ezen gondolkozott Benczike.

— Ha egy kis mézet szerezhetnék, mindjárt jobban volna. Ágnes néni, mikor tegnap itt járt, azt mondta, hogy a méz nagyon csillapítja a köhögést, tán még egészen is meggyógyítja. Hozott volna is, csak hogy nincs neki.

Biz' az nagy kár, hogy Ágnes néninek nincs méze. Mert Benczike semmikép sem tudta kieszelni, honnan kerítsen? Kért volna ő kölesön, de kitől? Nem lakik itt közel senki. A falu oly messze van, hogy odáig ő az ő kurta lábaival el nem bírta gyalogolni.

Nagyot sóhajtott, fölállt és bele mélyesztette a kezeit a lyukas zsebeibe. Mivel éppenséggel semmit sem tudott kieszelni, lassacskán elballagott a patakhoz. Kedves helye volt ez, sokszor játszogatótt itt; most azonban csak leült a partra és folytatta a csöndes busulást, közben pedig a vizet bámulta, mily sebesen rohan.

Egyszerre csak megpillantott valamit a vizen.

— Ni, méhecske! Hogy sodorja a viz! Szegényke talán már megis fult.

De hát ha nem fult meg? Meg köll próbálni, talán még meg lehet menteni.

Benczike gyorsan lehajolt a vízre és szerencsésen elfogta a vergődő méhecskét. Nagyon gyöngéden fogta, aztán egy nagy száraz levélre helyezte. Igazán megörült, mert a méhecske mihamar megmozdult.

— Lám, még él!

Élt bizony és gyorsan fölcusdott. Törülközött, s szárítkozott a lábaival keféltette a szárnyaeszkáit, majd ki-kiterjesztgette, próbálgatta, rendben van-é. Nem telt bele nagy idő, már vigan röppent föl.

Igen, föl... de nem el. Benczikének nagy csodálkozására oda röppent az ő térdére és megszólalt:

— Nagyon szépen köszönöm, hogy megmentettél! Jó fiucska vagy. Szeretném valamivel meghálálni, de hát én szegény méhecske semmit sem adhatok neked.

Benczike ugy elcsodálkozott ezen a beszéden, hogy hamarosan azt sem tudta, mit feleljen. De aztán mégis csak felelt:

— Szívesen tettem, méhecske! Nem is kívánom, hogy adj valamit értte. Te egymagad ugy sem adhatnád azt, amire szükségem van, ámbár te is csinálod.

— Ugyan? És mi volna az?

— Méz!

— Ej, ej, Benczike! Hát olyan édes száju legényke vagy?

— Nem nekem magamnak köllene, hanem a szegény jó édes anyámnak, mert nagyon köhög és Ágnes néni azt mondta, hogy a méztől meggyógyulna.

— Hm! Ez már más. Ejnye no! Lásuk csak.

A méhecske elgondolkozott, az első lábcskájával újra meg újra megvakargatta a füle tövét; látszott, hogy nagyon törli a fejét.

— Nem volna éppen lehetetlen, szólalt meg végre; ha megkérném a pajtásaimat, talán bele egyeznének. Csak az a baj, hogy nagyon messze van a fészünk, nem birsz odáig jönni.

— Dehogyan nem! Ha kurta is a lábam, tudok én jól futni.

— No, hát próbáljuk meg. Jőjj utánam!

A méhecske felröpült és gyorsan szállt az erdő felé. Benczike futott utána, tüskönbokron át, hegyen föl, hegyen le. Nagyon iparkodott, de bizony akár hányszor messze elmaradt a méhecskétől; a hangos zümmögés azonban mindig újra nyomra vezette. Lihegett, arczáról csorgott a verejték, de nem tágitott, futott tovább. Végre egy vén fához értek, ott a méhecske megállapodott.

— Várj egy kicsit, mindjárt adok hirt, mondá.

Nagy odu tátongott a fán, abba osont be a méhecske. Oda bévül csak-hamar nagy zsongás támadt, aztán egyszerre zugvazümmögve tódult ki az egész méh-raj, a méh-királynő pedig Benczikének a vállára szállva, így szólt:

— Elmondta megmentett hivem mit tetél veled és hogy mi a kívánságod. Kaphatsz

mézet, amennyi csak kell. Nyulj be ebbe az oduba, ott van sejtekbe rakva a mézünk. Végy belőle, amennyit akarsz.

Benczike bizony nem kínáltatta magát. Benyult az oduba és nagy lépekben szedett ki annyi mézet, hogy több már nem is fért a kalapjába.

— Jaj, de jó! szólt ujjongva. Most már bizonyosan meggyógyul az én kedves anyácskám. Köszönöm, jó méhecskék! Mindig jó barátotok leszek, nem fogom engedni, hogy valaki bántson.

— Szívesen adjuk. De most siess haza, Benczike! Esteledik, anyácskád meg vár is már.

Sietett is Benczike. Még nem is volt egészen sötét, mikor haza érkezett.

— Itt a jó méz, anyácskám! Most már meg fogsz gyógyulni.

És a jó édes anya meg is gyógyult. És azt mondta, hogy attól a pompás méztől gyógyult meg, melyet Benczike kapott a hálás erdei vad méhecskéktől.

ÁLOM ÉS VALÓ.

(Képpel a 417. lapon.)

MA is röstelli Anikó, hogy megesett rajta, de hát megesett. Többször nem fog megesni, mert akkor egyszer is sok volt, nagyon, de nagyon keserves!

Durczás képpel sétált végig a hosszú folyosón, a nagy, csöndes házban. Máskor nem uralkodott itt esőnd, de most ... hiszen persze, Karácsony estéje van!

A folyosóra nyíló sok ajtó egyikéhez ért; fölraintotta, belépett. Ez volt az ő szobája, most egészen az övé; lakó-társai közül egy sincs itt. Leült a pamlagra és daczosan tünődött.

— Nem sirtam ... azért sem ... nem is fogok.

Sirhatott volna bátran, nem látta volna senki. De hát ki sir a szent Karácsony-est vidám ünnepén? Már esteledik ... mindjárt ideje, hogy meggyujtsák a karácsonyfa gyertyácskáit ...

Lehajtott a fejét a pamlag karjára és várta ... Mit is várt? ... Igen ... Most fog mindjárt megcsendülni az ezüst hangú kis csöngetyü, aztán föltáruul az ajtó, mely mögött a mama sokszor tünt el rejtélyesen, míg végre most kipattan a titok. Ott ragyog a fényes karácsonyfa, tele aggatva százféle szép aprósággal, édességgel, csemegével, játék-szerrel. Alatta az asztalon nagyobb csomagok, csupa kedves holmi, mindenkinek éppen az, amire leginkább vágyódott. Hogy tapsolnak, hogy ujjongnak a kisebb testvérek s örömiüknek hogy örülnek a jó szülék! Aztán jön a játék, táncz, nagy lakoma, majd meg újra vidám játék, míg aztán szinte kimerülnek a vígadozásban és boldogan térnek nyugalomra, azt kiáltva:

— Ó de boldog, kedves est volt ez a szép Karácsony-est, ugy-e, Anikó?

... Ki szolt, ki kérdezett? Fölríadt Anikó ... sötétség körülötte. Ott ül most is a pamlag sarkában és most, ó most fájdalmasan felzokog.

Csak álmodta, hogy, mint máskor, otthon volt a víg karácsonyi ünnepen. A valóság, a keserü valóság az, hogy itt rekedt a nevelö-intézetben, jó-formán egyedül, mert a többi növendékek mind haza széledtek. Ő is hitte, hogy haza kerül, otthon kis testvérei bizonyosan várták is és most kíváncsian kérdezetik, mért nem jött meg Anikó. S a mama, tán borus képpel, alig ha így nem felel:

— Elküldtük az intézetbe, hogy szorgalmat, illedelmet, szó-fogadást tanuljon s megigértük, hogy ha jó hír jön felöle, a karácsonyi szünetre haza hozzuk víg örömré. Ó, de mindig csak olyan hír jött, hogy Anikó még a régi, kedvezésre, jutalomra nem szolgált rá. Amint vetett, úgy arat. Mikor a jó gyermek örvend, ő ott busong egy-maga.

Keserü volt a valóság, sokáig sirt Anikó. Ám a keserü orvosság a betegnek nagyon jó. Nem szállt több rossz hír felöle, magába tért, megjavult, ily bus Karácsonya nem volt soha többé azontul.

MIRE JÓ A FAGY?

ERRRE a kérdésre ti hamar megfeleltetek, ugy-e? Nagyon jó a fagy arra, hogy korcsolyázni lehessen. Fagy nélkül nem volna jég, jég nélkül nem volna korcsolyázás.

No, hiszen ez is igaz. A korcsolyázás nagyon kellemes, test-edző mulatság és e végből okvetetlenül szükséges a fagy. De hát akár milyen kellemes is a korcsolyázás, nagyon fontosnak mégsem mondhatjuk. De teljesít ám a fagy ennél sokkal fontosabb szolgálatot, mely hasznára van mindenkinek, legkivált pedig a szántó-vető gazda-emberek.

Kemény hidegben minden anyag összehúzódik, kisebbre zsugorodik. Van azonban kivétel: a víz. A víz, mikor megfagy, szétterjeszkedik s ezt sokszor boszankodva tapasztaljuk, mert kut csöve, szabadban hagyott vizes edény és más efféle szétreped, meghasad a megfagyás közben szétterjeszkedő víz nyomásától.

Kivül a szántó-földeken szintén van víz a talajban. Mikor a gazda szánt, a föld nagy rögökben fekszik ott s az ilyen rög kemény, be sem fogadja a magot, mely lepörög róla. Amde jön a fagy. És mit mivel? A rögben levő víz-részecskék megfagnak, tehát szétterjeszkednek; ezzel pedig a legnagyobb és legtermékenyebb rögöt is szétvetik, szét mállasztják és porhanyóvá teszik, annyira, hogy semmiféle emberi szerszám sem tudná a földet oly porhanyóvá tenni.

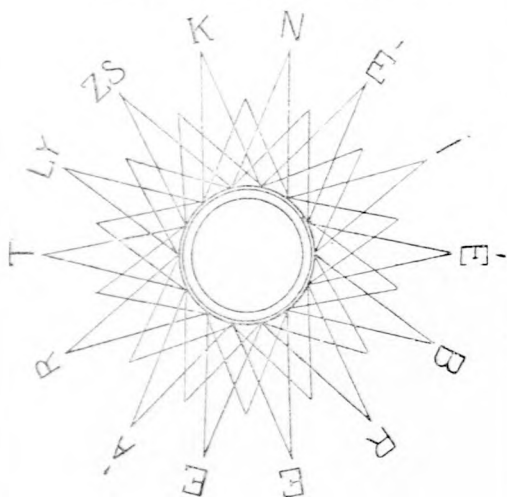
Az ilyen földbe vetett mag gyorsan kikél, a növény erős lesz és gazdag terméssel örvendeztetni meg a gazdát.

Nem csak kellemes tehát, hanem jó és hasznos is a fagy.

ALOM ÉS VALÓ. (Lásd a 415. lapon.)

CSILLAG-REJTVÉNY.

Egyik betüből kiindulva és minden negyediket olvasva, oly név derül ki, melyet mindnyájan kegyeletes szívvel emlegetünk.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A tarka kőnye”.

Százötven elbeszélés, gyermekek számára írta Hoffmann Ferencz; negyedik javított kiadás, tizenegy eredeti színes képpel, díszes vászon-kötésben.

A SZÁRAZ KARÁCSONYFA.

— Karácsonyi apró mese. —

Képekkel a czimlapon, és a 420—421. lapokon.

MAGASAN fönn a fényes égen, messze túl a csillagokon, nagy mozgás volt. készülődés. Utra indult a Jézuska. De nem ám csak ő egymagában. Egész nagy boldog angyal-sereg várta a jelt, hogy indulhasson, a ragyogó angyalkák mindegyike megrakodva száz- meg ezérféle jóval.

Leghátul állt a jó öreg szent Mikulás is; vállán a legnagyobb batyuval. Nem volt annak a batyunak párja sem égen, sem földön, mert az kifogyhatatlan zsák volt,

magának a kis Jézuskának a zsákja. Jó Mikulás bácsi, ha nyomta is egy kicsit a vállát, mégis büszkén czipelte, mert tudta ő már, miért bizta az áldott Jézuska éppen ő reá ezt a kedves terhet.

Elő lebbent a Jézuska és szólt az angyal-sereghez:

— Jó angyalkák, kedves hü segítő társaim, megjött ismét az én napom, ellátogatunk a földre, a földön kunyhóba palotába, ahol jó gyermekek élnek. Tudjátok már, mit kívánok, hát szálljatok szerte a kerek földön s osszátok ki ajándékaimat mindenkinek, aki érdemes reá.

Aztán az öreg Mikulás szenthez fordult.

— Jó öregem, kedves Mikulásom, te velem jössz és a kifogyhatatlan zsákot hozod. Én azokat keresem föl, akik mindenek fölött kiérdemelték szeretetemet. Itt az idő, el ne késsünk! Induljunk!

Megindult az angyal-sereg, (Lásd a képet a czimlapon.) vidám szívvel, édes zsolozsmával, rejtelmes dob-pörgés, ezüst csöngetyü zengése mellett. Megindult a kis Jézus is a jó öreg Mikulással.

Magasan van a fényes ég, a gondolat sem éri el; de a Jézuskának mégis annyi idő sem kellett, mint egy gondolatnak, már lenn volt kísérijével a földön.

— Még korán is jöttünk, szólalt meg Mikulás bácsi. Még nem szállott le az este, még nem gyujtják meg a karácsonyfa gertyáskáit. Még bizony belénk botlik valaki, pedig nem szabad ám, hogy lássanak.

— Azon könnyen segítünk, szólt a Jézuska. Ime itt ez a sűrű erdő, oda vonulunk be szürkületig. A hó-lepte zord erdőben ilyenkor senki sem jár.

Meg is tették, bementek az erdőségbe, de mihamar meglepődve tapasztalták, hogy

csalódtak. Jár biz' itten valaki, vig beszélgetés hallatszik.

— Két gyermeket látok amott, egy leánykát és egy fiút, szól a Jézuska. Mít kereshetnek most itten? Még ezen a szent estén is pajkos kalandozásra van kedvök?

— Nem gondolnám, mondá a jó Mikulás. A hogy az arcukról látom, nem rosszban török a fejöket. Ismerem én a gyermeknépséget.

— Lépjünk csak közelebb, tán megtudjuk a beszédökből.

Éppen szól is a kis fiu:

— Már elég is lesz, Bözsikém, egészen teli a szánka. Nem szeretném, ha megfáznál, beteg lennél.

— Ó, nem fázom, Gyuriczám! Csak még ezt a pár kis galyat szedem föl. (Lásd a képet a 420—421. lapokon.) Ezzel is hadd legyen többje szegény Menyus bácsinak.

— Gondolod, hogy örülni fog, ha meglepjük a szánkónyi sáraz fával?

— Azt hiszem. Hiszen ugy didergett szegény a fűttetlen szobájában és nincs senkije, aki gondoskodjék róla! Tudod, mily szomorun mondta, mikor délben velünk beszélt: »Hej, fiaim, nehéz sor szegénységben az öregség! Mások boldogok! A mai estén csillogó karácsonyfa körül fognak vigadni: én örvendenék, ha egy pár darabka száraz fám volna karácsonyfának, hogy befűthetnék, melengethetném öreg testemet. De az sem lesz, nem bírok az erdőig gyalogni, hogy száraz gallyat szedjek.« No, ha ezt mondta, hát talán mégis csak szerzünk neki örömet, hogy jó csomócska tüzre valót viszünk neki.

— Igaz a'! De nem is csodálom, ha nem bír ide az erdőbe eljutni. Nekünk is eltart egy jó óráig . . . és bizony csip ám a hideg.

No, mi nem félünk tőle. Majd megmelegszünk otthon, csak a szegény jó öregnek is legyen meleg szobácskája.

— Persze! Kár, hogy Palkó a szomszédból nem akart velünk tartani. Neki nagyobb szánkója van, több fát vihettünk volna az öregnek.

— Az ám! Még nevetett rajtuk, hogy nem inkább vele megyünk eszuskálni, mulatni. Arra máskor is ráérünk. A szegény öreg Menyus bácsi pedig nem várhat a karácsonyi száraz fájára, amely után annyira kívánczodik. Most már induljunk is, hogy otthon legyünk, mire besötétedik.

— Jó lesz. De mondjad csak, Gyuricza: milyen lehet az a csillogó karácsonyfa, amit Menyus bácsi említett?

— Nem tudom én, Bözsikém. Soha sem láttam. Hallani hallottam róla, hogy az valami nagyszerűség, amellyel a Jézuska jutalmazza a nagyon jó gyermekeket. Tudod, mi olyan szegény együgyü gyermekek vagyunk, hát nem tudunk rászorgálni az ilyen jutalomra.

— Mivel is tudnánk? szólta vidáman a leányka. De be is érhetjük mi azzal, hogy jó édes anyánk szeret minket és minden napra van kenyérkénk, jó leveskénk.

Ezalatt már meg is indultak és szaporán haladtak a szánkóval. Jó is volt sietniök, mert biz' egy kicsit a körmük alá ment a hideg, czinkét is fogott az orruk. De nem törődtek vele, inkább nevetve biztatták egymást, hogy majd fölmelegszenek, ha gyorsan lépegetnek.

Arról persze sejtelmök sem volt, hogy valaki látta, hallotta őket. De hát még, hogy kicsoda!

A kis Jézuska mindent hallott és meghatottan nézett utánok; a jó öreg szent Mi-

kulás bácsinak pedig bizony, mint ha köny is pörgött volna végig a bozontos szakálán.

— No, ugy-e? mondá. Ismerem én az apróságaimat!

— Áldott tiszta szívü jó gyermekek! szólt Jézuska. Lemondanak játékról, kényelemről; türnek hideget, fáradságot, csak hogy egy szegény aggastyánnal jót tegyenek, amennyire az ő kicsike erejüktől telik. Saját maguknak pedig semmit sem kívánnak, igaz szerénységgel méltóknak sem hiszik magukat jutalomra. Jó hívem, öreg Mikulásom, dolgozra!

Éppen beesteledett, mire Bözsike és Gyuricza beállították az öreg Menyus bácsi házikójába és átadták neki a nagy esomó tüzre valót. Hogy örült a szegény öreg! Hogy áldotta őket!

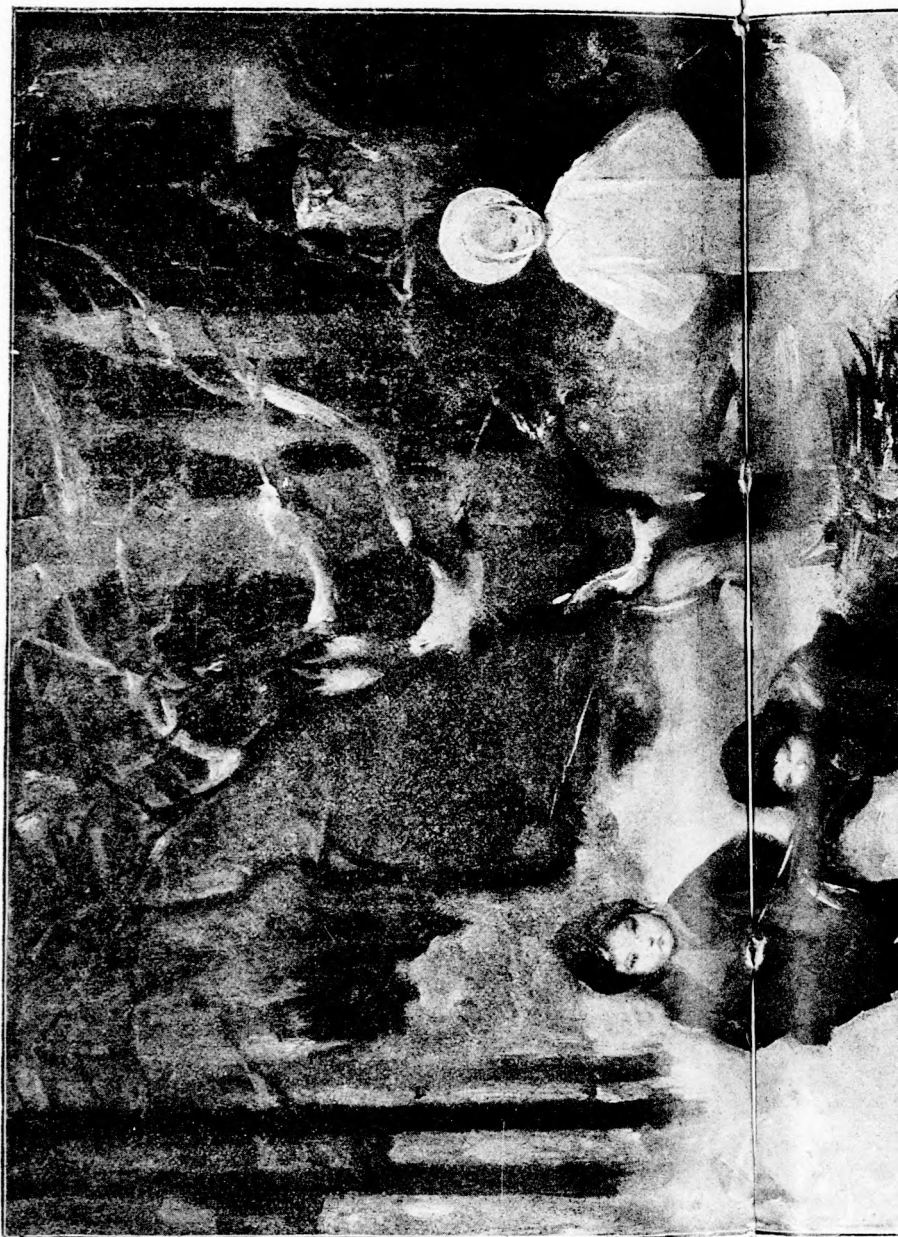
Vidáman, elégedetten sietett a két testvér haza, a negyedik vagy ötödik szomszédba. Bizony jól esett most már melengedőzni és a kályhánál várni, míg anyuska elkészíti a vacsorát.

De azt a vacsorát nem várhatták meg. Egyszerre csak kopogás hallatszott az ablakon s az öreg Menyus bácsi szólott be:

— Fiacskáim, Bözsike, Gyuricza! Jertek át hozzám! Jöjjen az anyácskátok is.

Nem tudták, mit akarhat, de már csak elmentek. Hát amint

beléptek az öreg szobácskájába, azt hitték, hogy káprázik a szemök. A fehérrel megterített asztalon gyönyörű karácsonyfa állt,

de nem közönséges ám: nagy száraz galy volt. Gyuricza ráismert, hogy ők hozták: a száraz galy azonban tarka szalagokkal

volt diszesítve s alma, dió, narancs csüngött le róla, alatta pedig az asztalon szép buba volt Bözsike számára, remek csákó, kard, bicska Gyuriczának, aztán pompás sült, sonka, czukros sütemény mindenkinek. S az öreg Menyus bácsi, mosolyogva mondá:

— Számotokra hagyta itt a Jézuska, mert meggyőződött kis szívetek tiszta jóságáról. Vigadjatok, lakomázzatok, kedves jó gyermekek!

Vigadtak és lakomáztak is Bözsike és Gyuricza, míg édes anyjok a karos lóczán ülve beszélgetett az öreg Menyus bácsival. Volt köztük szó valami jó uraságról is, mely éppen idején megtudott valamit . . . de biz' én nem tudom, hogyan és mit. Csak azt tudom és tudják Bözsike és Gyuricza is, hogy az áldott Jézuska mindig megtalálja a módját, hogy megjutalmazza az igaz tiszta jó szívet.

Kis értesítő.

Számos kis olvasóm kérdésködésére e helyen tudatom, hogy természetesen most is lesz külön jutalom-kisorsolás a legszorgalmasabb rejtvény-megfejtők részére.

Az eredményt a jövő heti számban fogom kihirdetni, mert az lesz ez évben és e kötetben az utolsó szám.

F. b.

... CSAK MÉG EZT A PÁR KIS GALLYAT SZEDTEM FÖL. (Lásd a 419. lapon.)

EGY KORONA.

— Beszélyke, írta *Alexy Elza*. —

(Képpel a 428. lapon.)

KARÁCSONY szombatja volt, derült, de csipős hideg nap. Már-már leereszkedett az esti szürkület, de Budapest utcáin még tolongva, sietve nyüzsgött a sok ember, aki majd mind a boltokat járta. Mindig sokan vannak, akik elkésnek karácsonyi készülődésükkel, vagy az utolsó órában is találnak még valami vásárolni valót.

A hosszú, fényes Köruton járó-kelők közt szomorúan lépegetett egy kopottas öltözékű, sápadt arczu, még fiatalnak látszó asszony, jókora csomaggal a kezében. Mellette négyöt éves leányka tipegett, kisebb csomagocskával, melyet nagy-komolyan tartogatott, ami azonban nem akadályozta, hogy minduntalan százféle kérdéssel ne forduljon az anyjához, ki szomorúan ugyan, de mindig nyájas szeretettel válaszolt. Egyszerre csak, amint egyik játékos bolt diszes kirakata előtt haladtak el, a kicsike fölkiáltott:

— Nézd, anyácskám, nézd, milyen gyönyörű bubák! Hadd nézzem meg közelebbről!

Meg sem várta az engedelmet, hanem oda sietett és majd hogy bele nem nyomta az orrocskáját a nagy üveg-táblába, mely mögött a bubák ki voltak állítva. Igazán szép buba volt, piros képű, kövér karu buba; a szeme fényes, a haja majdnem a sarkát verte. Bizony még foga is volt, kilátszott mosolygó ajkai közül.

— Jaj de szeretnék egy ilyen szép kis bubát! sohajtá a leányka sovár tekintettel.

Anyja már jócskán odább haladt, de a kicsike még folyvást bámulta a bubát. (Lásd a képet a 428. lapon.) De anyja végre vissza tért hozzá és karon fogta.

— Jőjj már, siessünk, Mariskám! Hideg van, megfázol az álldogálásban. És sietős is a dolgom.

Gyorsan mentek odább; végre egy, fényes nagy bolt előtt álltak meg. A bolt ragyogóan ki volt világítva s a nagy ablak-táblákon át látni lehetett a sok előkelő ur nőt, aki ott benn mindenféle pipere-czikket, csipkét, himzést, szövetet vásárolt; a pénztáros csak úgy söpörte be a sok pénzt.

A sápadt fiatal asszony habozva állt meg a bolt ajtaja előtt, nem tudta magát rászánni, hogy belépjen. Halvány, beesett képével, kopott ruhájával hogy is merjen ott a fény és pompa közt megjelenni? Pedig okvetlenül beszélnie köll a nagy üzlet főnökével.

Még habozott, belépjen-é, midőn megnyílt a bolt ajtaja, egy uri nő jött ki s az ott váró bérkocsiba ült, egyik boltos leány pedig nagy csomagot vitt utána és helyezé melléje a kocsiba. A kocsi elrobogott s a boltos leány vissza indult. Ekkor megpillantotta az ajtónál álldogáló asszonyt és gyermeket.

— Maga az, Bokrosné? Talán nekünk hozott valamit?

— Igenis, kisasszony . . . elhoztam a megrendelt himzést.

— Vigye a raktárba! A főnök ur most nem veheti át, nem ér rá, hogy megvizsgálja. Láthatja, mennyi a dolgunk, alig győzzük kiszolgálni a vevőket.

— Ó Istenem! De hisz nagy szükségem van a pénzre . . . nincs otthon kenyerem . . .

A kisasszony azonban ezt már nem hallotta, sietve ment vissza a boltba.

A raktár benn volt az udvarban. Rideg, dohos nagy helyiség, tele polczokkal, szekrényekkel, ládákkal, ezek közt pedig asztal.

melynél a
Ennek ad
ken elmor
volna a r

— Az
ügyelő ku
izenek a
várhat.

A szeg
fáradt ki
Hogy ne
összeg, m
az menti
szükségtő

Nem é
árvaságra
korában
galmas k
tak, kivál
született.

tott soká
egy ház
és maga
sokat, kö
huzzták e

Szomor
fiatal öz

— Go
Dolgozni

És dol
mezni és
tolta azz
kában tö
mikor rö
is alig-al
eladogatt
miját; e
végre ne
egy aszt
nem volt

melynél a raktári felügyelő ült és számolt. Ennek adta át Bokrosné a csomagot, félénken elmondva, hogy nagyon nagy szüksége volna a munkája díjára.

— Az nem az én dolgom, szólt a felügyelő kurtán. Ha jön valaki a boltból, majd izenek a főnök urnak. Addig leülhet és várhat.

A szegény asszony leült és ölébe emelte fáradt kis leánykáját. És várt türelmesen. Hogy ne várt volna, mikor az a csekély összeg, melyet itt a himzéseért fog kapni, az menti meg őt és gyermekét a végső szükségétől, az éhezéstől!

Nem élt ő mindig ilyen inségben. Korán árvaságra jutott ugyan, de tizenhét éves korában felesége lett egy becsületes és szorgalmas kőmivesznek és nagyon boldogok voltak, kivált mikor a kis Mariska is megszületett. Boldogságuk azonban nem tartott sokáig; szörnyű csapás rombolta szét: egy ház építésénél össze omlott az állvány és maga alá temette a rajta volt munkásokat, köztök a Bokrosné férjét is. Holtan húzták elő.

Szomorúságban, szegénységben maradt a fiatal özvegy asszony; de nem csüggedett.

— Gondoskodnom kell kis gyermekemről. Dolgozni fogok!

És dolgozott. Nagyon szépen tudott himezni és ha rosszul fizették munkáját, kipótolta azzal, hogy az éj nagy részét is munkában töltötte. Nem ritkán pitymallott már, mikor rövid nyugalomra lepihent. De így is alig-alig tudott eltengődni. Lassanként eladogatta minden butorát és egyéb holmiját; egyetlen szobácskából álló lakásban végre nem is maradt egyéb, csak az ágy, egy asztal, két szék és egy ócska láda. Már nem volt mit eladogatni, pedig a munká-

ját egyre rosszabbul fizették. A legnagyobb erőfeszítéssel is alig tudott annyit megkeresni, hogy a minden-napi kenyeret megszerezhesse. És most itt a tél, amikor annyival nehezebb a szegény ember sorsa!

Hogy itt a kedves Karácsony ünnepe is, arra a szegény asszony csak futólag, fájdalomosan gondolt.

— Az csak boldog emberek, boldog gyermekek számára vidám és kedves ünnep. Én nem szerezhetek szegény kis Mariskámnak semmi örömet. Csak megkapjam a himzés díját, hogy az éhségtől, hidegtől mentve legyünk!

Várt türelmesen, sokáig. A boltból sokszor jöttek át különféle portékáért, de a főnök nem jött, izenetet sem küldött. Növekedő szorongással várt a szegény asszony, kinek ölében a kis leányka rég elszenderedett. Már késő este lett... Végre jött egy segéd és így szólt:

— Ne várjon tovább, jó asszony. A főnök ur azt izeni, hogy most lehetetlen szabadulnia. Majd ha ráér, megvizsgálja a himzést. De a bolt holnap zárva lesz, hát csak ünnep után jöjjön a pénzért.

Bokrosné hallott-halovány lett. Hamarjában nem tudta, most már mitevő legyen. Oda fordult az öreg felügyelőhöz.

— Uram, nagyon kérem, segítsen ki csak néhány tizzel. Ünnep után, mihelyt megkapom a munkám díját, hálás köszönettel térítem vissza.

— Nincs kölcsönözgetni való pénzem, felelt az öreg ridegen.

— Csak néhány fillért kérek, néhány napra... A gyermekeim éheznek!...

— Ej, ne zavarjon a siránkozásával! Szegény ember vagyok magam is, örülök, ha a magam gyermekeinek adhatok enni

Bokrosné nem könyörgött tovább. Szó nélkül karjára emelte szendergő kis leányát és távozott.

Az utcán letette a gyermeket, de ez sirdogálni kezdett.

— Jaj, nagyon fázom!

Nem csoda, mert ugyan vékonyka nyári ruhácska volt rajta.

— Csak jőjj, kedves lányom. Ha gyorsan lépegetsz, nem fogsz fájni.

— Ó, de nem tudok sietni . . . nagyon éhes vagyok.

Ez nem lepte meg az anyát. Hiszen egy darab száraz kenyér volt a leányka ebédje.

— Ha éhes vagy, hát csak annál inkább siessünk szivecském. Majd otthon kapsz jó vacsorát.

E biztatásra meg is indult a kiesike, sietett volna is, de ha nem birta! Az éhségtől, hidegtől elkényszeredve, alig tudta emelni apró lábait. Pedig messze laknak, künn a külváros szélén . . . anyja végre is ölbe emelte és vitte. Nem volt nehéz a gyermek, de a szegény asszonynak a sok nélkülözésben, virrasztásban úgy megfogyott az ereje, hogy csak nagy erő-feszítéssel birt haza vergődni. Közben pedig csak még inkább eltelt szomorúsággal a szíve.

— Szegény gyermekem . . . vacsorát ígertem neki és most nyugodt. A jó Isten bocsássa meg nekem . . . bizony csak úgy mondtam. Nem lesz igaz . . . nem tudom, mit adok neki . . .

Haza érve, legelőször is ágyba fektette a leánykát.

— Igy hamarabb megmelegszel. A szoba hideg . . . tüzre valónk sincs.

Aztán keresgélt az asztal-fiában. Egy utolsó darabka kenyérnek kell ott még

lenni. Ott volt. Akkora darabka, hogy épp csak kis gyermeknek elég.

Mariska nagyot nézett. Ez az a jó vacsora? De már nem volt ujság előtte az ilyen vacsora; inkább azt látta meg, hogy anyjának még ez sem jut. Jó szivecskéje ezt nem viselhette el, osztózni akart.

— Én még nem vagyok éhes, csak te edd meg. Még egy kis dolgom van a házon kívül. Feküdjél nyugodtan és ha lehet, aludjál.

Ezt a kis Mariska meg is tette. Azon az estén, mikor annyi boldog gyermek ujong a Karácsony örömeinek, ő félig éhesen arra a szép bubára gondolva, elaludt a fűtetlen szobában.

Anyja egy-két pillanatig habozva állt. Mint ha borzongás futott volna rajta végig . . . de aztán hirtelen elszánta magát és kiment.

— Segíts meg, jó Isten! . . . Szégyenlem, hogy ennyire jutottam . . . de gyermekemért ezt is megteszem . . . Koldulni fogok!

Az utcára érve, egy kapu mellé huzódott és várt. Már kevesen jártak erre, azok is siettek, mert hideg volt, aztán meg a legtöbben vagy haza, vagy rokonhoz, jó baráthoz igyekeztek, vig Karácsony-estére. De mégis csak akadt járó-kelő s Bokrosné ki-kinyújtotta kérés kezét. De ugyan hiába!

Egy fiatal ember volt az első, aki elhaladt mellette. Ez meg sem látta. Vagy legalább úgy tett s odább sietett. Aztán két uri nő közeledett. A szegény asszony nem csak kinyújtotta kezét hanem könyörgött is: »Irgalom . . .! Szegény kis gyermekem éhezik!« De a két nő vidáman csevegve sétált tovább. Egy öreg ur jött, lassan lépegetve, ezüst gombos botjára támaszkodva. Látható részvétellel állt meg

— Várjon csak . . . no . . . mindjárt.

Nagy lassúsággal gombolta ki téli kabátját, elő kaparászta erszényét és kutatgatott benne.

— Ejnye . . . nincsen semmi apró pénzem . . . nagyon sajnálom.

És odább ballagott, nagy sajnálkozással, ami persze édes-keveset lendített a szerencsétlen asszony dolgán. Már-már csüggedett volna szegény, de aztán megint csak kis leánykájára gondolt és újra elszánta magát a nehéz feladatra. Mert óh! . . . nagyon-nagyon nehéz, alamizna-kérésre nyujtani ki a kezét!

Kimozdult a kapu alól, ment beljebb, a népeesebb utcákba. A szerencse itt sem kedvezett neki, vagy hogy félénksége, szemérmessége miatt nem tudott igazán koldulni. Egyszer azonban látja, hogy egy nagyon tisztos, egészen ősz öreg uri asszony jön lassan szemközt.

Szó nélkül nyujtotta feléje kéro kezét. Néma könyörgéséből annyi szomorúság, oly nagy kétségbe-esés szólt, hogy az öreg uri asszony megállt.

— Szegény asszony! Megálljon csak . . . fogja . . .

Zsebébe nyult és egy pénzdarabot adott Bokrosnénak.

— Szivesen adnék többet is, de nem tehetem, mondá.

— Ó, az Ég áldja meg! Hiszen ez több, mint amennyit remélni mertem. Egy korona! Ezzel megmentette a gyermekemet. A jó Isten áldása kísérje, nagyságos asszonyom!

A jó-szivü öreg nő gyorsan elsietett a hálálkodás elől, Bokrosné pedig megindult, hogy másnapra kenyeret vegyen és ami legszükségesebb a koronából kitelik. De még alig ment néhány lépésnyire, mikor egyik ház kapujából mérges czivakodó han-

gokat hallott, aztán egy kosár röpiült ki a kapun, utána pedig egy már ugyan-csak öreg asszony tántorgott ki. A kosárból, amint az utra zuhant, nagy csomó szép élő-virág borult ki s az öreg asszony dohogva, morogva kezdte fölszedegetni, ami ugyan-csak nehezére esett, mert vén derekával nagyon kinosan hajladozott.

Bokrosné oda sietett.

— Majd segíték, néni, mondá. Én könnyebben hajolgotok.

— Bizony meg is köszönöm. Szörnyüség! Látssa, ilyenek az emberek! Kivált azok az urasági cselédek! Milyen gorombák és henczegők! Tegnap egy inas jött hozzánk és virágot rendelt. Mert hát az uram kertész. nagyon szép virágaink vannak. Rendesen a virág-kereskedésben adjuk el, mert hát én is, az uram is már öregek vagyunk, nem áruhatjuk az utcán. Most ide érek a gyönyörű friss virágaimmal, csöngetek . . . hát elémbe áll az a hetyke inas és azt mondja, hogy már elkéstem, a nagyságos asszony már vett máshol virágot. »Vett, nem vett: ahhoz semmi közöm,« mondok; »nálam megrendelte, hát ezt meg köll vennie. Csak eressen be, vagy hívja ki a nagyságos asszonyt!« — »No persze most éppen arra ér rá, hogy magával bajlódjék, mikor a karácsonyfát rendez. Menjen Isten hírével!« — Én bizony nem tágitottam, jól oda mondogattam neki, de hát mi haszna? Az a hetyke ficzkó erősebb volt, kituszkolt, a kosaramat kikapta a kezemből és kidobta. Jaj, a semmire való gézengúz! Az én szép virágaim! Mind kárba vesznek! Reggelig elhervadnak. Késő este van, a boltokat bezárták, már el nem adhatom . . . Pedig olcsón adnám, akár ötven krajczárért is. Veszett fejszének a nyele is jó, ha megkerül.

Bokrosnének hirtelen eszébe jutott valami.

— No, egy koronáért én is megveszem, mondá.

De a vén kertészné mindjárt rátartósabb lett, mihelyt látta, hogy vevője akad a virágnak.

— Mit? Hogy egy koronáért oda adjam ezt az egész kosár virágot? Hát még! Mondtam, az igaz; de csak ugy haragomban járt el a szám. Két forint az ára és ha egy forintért adom, már akkor is fele ajándék.

— Meghiszem. De egy koronánál többet nem adhatok, mert nincs több pénzem.

— Már biz' annyiért nem adom. Nem én! Inkább vesszen egészen kárba!

— Nem teszi okosan, de hát a joga megvan hozzá. No, Isten áldja meg!

Ezzel odább indult. De a kertészné iziben utána kiáltott:

— Ne siessen hát, no! Hiszen nem halok bele, ha olcsón vesztegetem is el. Persze, hogy kár volna a sok szép virágért, ha valaki még hasznát veheti. Fogja ... vigye ... oda adom egy koronáért.

Megvolt az alku. Bokrosné oda tartotta a kötevényét, a kertészné bele szórta a virágot s átvette a pénzdarabot, aztán mind a ketten sietve mentek haza.

A szegény fiatal asszony inkább futott, mint ment. Közben pedig végig gondolta a tervét.

— Kockáztatom ... talán sikerül. A jó Isten talán megsegít.

Szinte lelkendezve ért haza. A kis Mariska nyugodtan aludt. Nem is költötte fel, dologhoz látott: rendezgette, válogatta a virágokat és csinos apró bokkrétákba kötöztette. Éppen harmincz kis bokréta telt ki. Ezeket munka-kosarába izlésesen

elhelyezte, aztán újra neki indult az utcáknak.

— A Kör-uton, Andrássy-uton sok gazdag ember jár ilyenkor... lakomára, esztélyre mennek ... fog köztök akadni, aki vesz virágot, hogy a házi asszonymnak, házi kisasszonymnak kedveskedjek! Ó, csak most ne csalódjam! Olcsón adom ... tiz krajczárjával darabját.

A remény új erőt adott neki. Mosolyogva kínálta előkelő külsejü uraknak a csinos bokkrétákat. És óh!... mint dobogott a szive örömeiben, mikor tapasztalta, hogy számitása pompásan beválik. Még sokkal több virágot is el tudott volna adni. Jó fél óra alig telt bele, már üres volt a kosár, pénz pedig három forinton fölül volt a szegény asszony zsebében, mert egyik-másik gavallér többet is megadott a virágért, mint amennyit Bokrosné kért.

Milyen szerencse! Mennyi pénz! Mint könyvezett a szegény fiatal anya örömeiben!

— Aldott korona! Megmentettél!

Sietett egy szatócs-boltba és összevásárolt kenyeret, lisztet, sót, vaját s több efféléit, persze mindenből keveset. És amint haza felé sietett, egy másik bolt előtt egy pillanatig habozva állt meg, aztán elszántan lépett be. Mire kilépett, a kincsei egy kis bubával és egy czukorból való piczi cziczával szaporodtak meg, de még két darab czukros süteménnyel is.

— Talán tékozoltam, gondolá; de nem állhattam meg, hogy gyermekemnek egy kis karácsonyi örömöt ne szerezzek ... Hisz' még maradt néhány tizeském ... megélünk ünnep utánig, amíg a himzésért járó pénzemet megkapom.

Lakása közelében még fát és szenet vett és boldogan tért vissza szobácskájába. De

bizony ki is volt merülve annyira, hogy szinte reszketve rogyott egy székre. Nem baj, nem bánta. Most már vissza tért a bátorsága, bizakodása. Rövid pihenés után megvacsorált. Oh, mily felséges lakoma-számba ment az a darab vajas kenyér! Aztán dologhoz látott s mosolyogva, édes örömmel rendezgetett valamit. Végre, jó későn, nyugalomra tért, hála-fohással ajkain.

— Hála neked, jó Isten, aki el nem hagyod az özvegyet és árvát! Aldott korona! Aldás legyen azon is, aki adta!

A piczi Mariska nagyot aludt, de mikor más nap reggel fölébredt, annál inkább érezte, hogy bizony szűken telt tegnap az ebéd is, a vacsora is. Kicsike létére is jól tudta már, hogy nagyon szegények; talán ma is csak olyan bőjti nap lesz. Pedig hallotta ő a szomszéd gyermekektől, milyen nagy ünnep-nap ez, Karácsony szent ünnepe, jó gyermekek örömének napja. Hejb, de a szükség, szegénység nagyon szerénnyé, maga-megadóvá teszi még a gyermeket is! A kis Mariska nem gondolt semmi örömrre, csak félig panaszosan sohajtá:

— Anyácskám, nagyon éhes vagyok!

De ni! A mama mily szokatlanul vidám, hogy mosolyog! Mily kedvesen mondja:

— Talpra, lusta kicsikém! Szent Karácsony ünnepe van! Hát ha a jó Jézuska rólad sem feledkezett meg?

Ugrott is ki Mariska az ágyból. Milyen jó meleg a szoba! S mi alatt az anyja öltöztette, a kis leány egyszerre csak ujjongva kiáltott föl és az ablak felé mutatott.

— Ni... ott... anyácskám... mi az ott? Buba! Buba! Gyönyörű kis buba! Azt a Jézuska csak nekem hozhatta!

Oda futott az ablakhoz, anyja meg utána. Az volt aztán az öröm! Semmi-féle palo-

tában, dus ember házában nem volt soha akkora. A leányka ujjongva, tánczolva szoritotta keblére az egyszerű kis bubát, oly régi sovár vágyakozása tárgyát. Aztán rákerült a sor a czukor-cziczára, melyet kóstolóba mindjárt megszopogatott egy kicsit. A finom süteménynek beérte egyelőre a nézésével. Az déli lakoma lesz. Most reggelire pompás tejeeske van. Még is csak nagyszerű nap a szent Karácsony napja!

A jó anya boldogan nézte az ő kis gyermeke örvendezését s e közben megint jutott eszébe valami. Este, mikor az öreg kertésznétől a virágot átvette, beszéd-közben az öreg asszony melleleg azt is említette, hol lakik. Könnyű lesz rá találni.

Még az-nap föl is kereste a kertészéket. Hamar megalkudtak.

Ettől fogva Bokrosné, mikor nem volt sürgetős himezni, varrni valója, virágot árult a fényes utca-sarokn. Nehezen, de megtakarított annyit, hogy a kis Mariskának csinos ruháskát szerezhetett. És mikor aztán a mosolygó szép gyermek kinálgatta a járó-kelőknek a virágot, gyorsan fogyott az illatos portéka.

Egy szép tavaszi napon délután a városligetbe mentek ki virágot árulni. Amint ott jártak-keltek, Bokrosné egyszerre csak megállt és merően nézett egy ősz uri asszonyra, aki egy padon üldögélt. Olyan ismerős... igen, ő az! Soha sem is fogja elfelejteni.

Elő kereste kosarából a legszebb bokrétát és a kis Mariskának adta.

— Vidd annak a jóságos uri asszonynak.

A kicsike megtette. Mosolyogva nyujtotta a virágot az öreg hölgynek, aki viszont nyájasan fogadta el és a pénzes tárczáját

(Folytatása a 429. lapon.)

... BÁMULTA A BUBÁT. (Lásd a 422. lapon.)

huzta o
rosné i

— N

Megfize

Az ó

asszony

— N

az a s

csony

korona

kemet.

Azt

potát

uri as

asztán

—

recesé

munk

törek

egy k

inkáb

redés

✓ Bo

hölg

tatta

—

lítja,

után

tak

jusso

hogy

ninc

sor

akko

a d

azt

már

Akk

lant

(Folytatás a 427. laphoz.)

huzta elő. De ekkor már ott termett Bokrosné is.

— Nem jár érte pénz, ó drága jótevőm! Megfizette azt már régen, sokszorosan.

Az öreg nő csodálkozva nézett a fiatal asszonyra, ki így folytatta:

— Nem ismer rám, ugy-e? Én vagyok az a szegény özvegy asszony, kinek Karácsosony estején egy koronát adott. Ó, áldott korona! Megmentett engemet, gyermekemet.

Aztán elmondta akkori szomorú állapotát és szerencsés kivergődését. Az öreg uri asszony barátságos részvétellel hallgatta, aztán így szólt:

— Nem az a korona hozta meg a szerencsédét, jó asszony, hanem a saját kitartó munkája. Istenbe vetett bizalma, becsületes törekvése. Hogy az a korona is segítette egy kicsit, annak nagyon örülök, annál inkább, mert amikor adtam, nagy elkéséredéseményhittem vele.

Bokrosné meglepődve bámult az öreg hölgyre, mert nem értette. De ez így folytatta:

— Én is özvegy vagyok, csak hogy, mint látja, már bizony öreg. Néhai jó férjem után szép örökség maradt reám; de akadtak irigy és pénz-sóvár atyafiak, akik a jussomból ki akartak forgatni. Ugy hitték, hogy ilyen gyámoltalan öreggel, akinek nincsen senkije, könnyen elbánnak. Egész sor pört zuditottak a nyakamba s éppen akkor. Karácsosony táján, nagyon rosszul állt a dolgom, nagyon el voltam keseredve és azt hittem, hogy nálamnál boldogtalanabb már nem is lehet senki a kerek földön. Akkor találkoztunk. És amikor megpillantottam bánattól, szenvedéstől, éhségtől

halott-halvány arcját, akkor eszemre tértem. Hiszen ha minden pörömet elvesztem is, még mindig módos asszony maradok, míg ime itt van előttem egy olyan boldogtalan, aki talán gyermekeért koldul. Azért adtam azt a koronát.

— És áldás volt rajta. Minden nap imádkoztam a jó Istenhez, vegye oltalmába ismeretlen jótevőmet.

— No's, nem tette hiába. A pöreimet megnyertem, tul vagyok a bajokon. Most csak az a bajom, hogy öreg vagyok. Szükségem volna egy nagyon hűséges, megbízható nőre, aki a ház-tartásomat vezesse; de ilyet nagyon bajos találni... Azaz... ni! Hiszen éppen most talán megtaláltam. Nem vállalkoznék-e rá, hogy kedves kis leányával hozzám költözzék, kulesárnóm legyen s a házamnak, de magamnak is gondomat viselje?

Bokrosné alig tudta hinni, amit hallott. Hiszen ez olyan szerencse, amilyenről álmodni sem mert volna. Minden szenvedésnek, gondnak vége! Könybe lábadt szemmel csókolta meg a jóságos öreg hölgy kezét.

— Hogy vállalkozom-e! Boldog Isten! Hiszen nem lesz más törekvésem, mint hogy hűséggel, oda-adással megháláljam jóságát, ó áldott nagyságos asszonyom!

Másnap Bokrosné és leánykája már beköltöztek új otthonukba. S ott elégedetten, vidáman élnek mind a hárman, mert a jóságos öreg asszony nem csak Bokrosnét szerette meg, hanem a kis Mariskát is, kinek bohó csacsogása, kedvessége annyira megnyerte, hogy csak-hamar nem is tudott már meglenni a kicsike nélkül. A jó, kedves gyermek volt a derült napsugár nem csak az édes anyának, hanem öreg jótevő-

jöknék is az életében. Csöndes boldogságban élnek azóta és Bokrosné sokszor mondja:

— Az az áldott korona! Azon a Kará-esony estéjén az vetette meg boldogságunk alapját.

AZ ELÉGEDETLEN HALACSKA.

— Példázat. —

NEM nagyon szerette a vén Kurutty béka azt a vizet, amelyben néha-néha uszó gyakorlatait végezte. Nagyon friss, nagyon hideg folyó-víz volt az, Kurutty pedig csak az álló, iszapos, meleg vizet szerette. De nem volt miben válogatnia, mert messze földön nem talált kedvére való tócsát. Busulni azonban csöppet sem busult.

— Ha meglegelem, kísétálok a szárazra. Ott is jó nekem.

Meg is tette. Elbolyongott a mezőn, vadászott legyekre, bogarakra, azt pedig nem is gyanította, hogy lehessen valaki, aki szemmel tartja és meg is irigyeli.

Pedig volt. Egy virgонец fiatal halacska már sokszor látta, amint Kurutty kimászott a szárazra, aztán nagy idő múlva meg vissza tért s még vigabban uszkált. Meg is kérdezte:

— Miért mégy ki a vízből? Mit csinálsz oda künn?

— Sétálgatok, vadászgatok.

— És szép a világ ott künn?

— Kinek milyen. Nekem nagyon tetszik egy-egy időre változatosság-képen.

A halacska elégedetlen kezdett lenni a sorsával. Lám, az a béka mennyivel boldogabb! Ha megunja a vizet, kísétál a szárazra. Addig-addig elégedetlenkedett, míg végre elszánta magát.

— Kimegyek én is. Miért ne mennék? Meguntam ezt az örökös uszkálást a vízben.

Elhatározni ezt könnyű volt, megtenni bajosabb. Mert a halacskanak nem volt lába, hát ki sem tudott mászni a partra. De mert nagyon akarta, végre is kitalálta a módját. Egy napon erős szél korbácsolta

a vizet, nagy hullámok verődtek ki messze a szeliden lejtős partra.

— Egy ilyen hullámnak a tetejére fekszem, az kilódit

A hullám valóban ki is vitte és messzire kidobta a partra. A víz aztán vissza futott a mederbe s mikor megszűnt a szél, hullám sem csapódott ki több.

Orült a halacska, hogy beteljesült a vágya.

— Most már kívül vagyok, mehetek odább!

Az ám, halett volna mivel! De a száraz földön láb kell, lába pedig nem volt. Hánykódott, forgolódott, de hát ezzel nem jutott odább, ellenben nagyon hamar szörnyen bele fáradt, hát abba hagyta. Kezdte volna törni a fejét, miképen sétáljon láb nélkül odább, de biz' még csak nem is törhette rajta a fejét, mert alig néhány percz múlva, hogy pikkelyei megszáradtak, a nap pedig erősen tüzött rá, roppan kellemetlen és fájdalmas érzés fogta el.

— Jaj no! Mi ez? Hisz megöl a hőség... a szomjuság! Szétrepedek... Jaj! Víz! Elájulok! És nem tudok mozdulni! Ó!

A vén Kurutty épp ekkor tért vissza sétájából.

— Hát te, boldogtalan halacska, mit csinálsz itt a szárazon? Hiszen itt el fogsz pusztulni!

— Oh, érzem! Megirigyeltelek, sétálni akartam itt, úgy mint te.

— Jaj, te szegény kis együgyü! Hisz' nincs meg rá a képességed! Kiki csak a maga elemében lehet boldog, és ha olyanra vállalkozik, amire a bölcs természetűtől képességet nem kapott, pusztulása bizonyos.

— Ó jaj! Igaz! De most már mit tegyek?

— Erőlködjél, forgolódjál erre jobbra! A víz nincs messze, talán bevergődhetel.

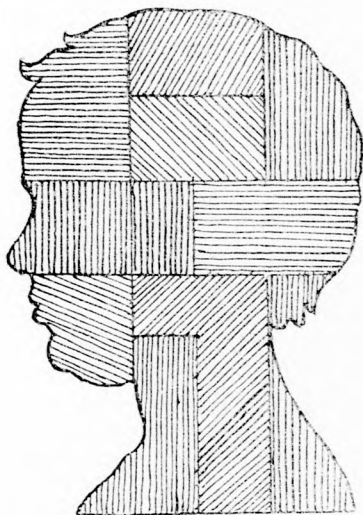
Nagy nehezen vissza is vergődött a halacska. Vigan uszkált tovább, nem is kívánczozott ki többé a vízből, az ő eleméből.

ME

A
mábatH e
gítka
Urbán
Marg
marty
Gizi.
Feren
vérekA
ténvé
kinek
dém
roly,
nyom
megkA
reítv
kács
EmmA
évsk
hüszé
halm
rövid
szóh

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVII. köt. 24-dik számában közölt szelvény-rejtvény megfejtése:

Helyesen fejtették meg: Kövér Margitka és Károlyka, Sziklay Vera, Kummerer Paula, Urbán Elly, Jurenák Gizi, Kazy Péter, Lakner Margit, Roth Tibor, Weisz Irén és József, Vörösmarty Ilona, Veress Gizella, Békeffy Aladár, Badiés Gizi, Kovács Irén és Béla, Wurm Betti, Molnár Ferencz, Hollós László, Czakó Miklós, Pollák testvérek, Péterfy Vilma.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett Veress Gizella, Felső-Bányán, kinek a jutalom-könyvet (»A hősök« görög tündérmesék, gyermekek számára írta Kingsley Károly, angolból fordította Pulszky Ágost, hat könyvnyi képpel, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

A »Kis Lap« LVII. köt. 23-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Lukács Irma, Sziklay Vera, Werkner Albert, Boros Emmike

FORGÓ BACSI POSTAJA.

A karácsonyi ünnepek alkalmából, mint az előző években, úgy most is: a ragaszkodásnak, szeretetnek, hűségnek annyi meghatározó nyilatkozataival és jelzésekkel halmoztuk el engem, hogy ismét csak ahhoz az egy rövid, de hálás szívem érzelmeit teljesen kifejező szöveghez folyamodhatom: *Köszönöm!*

Boldog ünnepeket!

Molnár Ferencz. Ha kérésed nem oly gyorsan teljesül, mint óhajtanád: magad vagy az oka. A szerkesztőt kéred arra, ami a kiadó-hivatalt illeti. Hát a »Forgó báci tiz parancolatját« miért is közöltem a Kis Lap utóbbi számában? Persze, nem olvasod el, mert nem mese. Pedig illik, hogy a Kis Lap mindenik sorát olvasd el. Hiszen e végett is teszem bele. — Badiés Gizi. Minden elmaradt név azt jelenti, hogy a megfejtés nem jutott el hozzám. — Cselkő testv. Az érdeklődő szemlyi kérdést köszönöm, de az ilyenre valószínű a Kis Lap szűk tere miatt nem tartom szükségesnek. — Jörg Mariska. Az egyikét közlöm. — Naschitz G. uri. Ime, máris haladást tanusítasz a rejtvény-szerkesztésben. Ketteje megjelen, de kihasítva az egészből. A többi annyira könnyű, hogy bár a külön egybevonás ismét újabb eredményre vezet, mégsem telne öröme benne a te kis olvasótársaidnak, akik ugyancsak bele törődtek már a fogsabb rejtvények megfejtésébe. — Térfly Marianna. Érdeklődéssel olvastam nyári tartózkodástokról megírt élelnek soraidat. — Fischer Endre. A Kis Lapból is megtanulhattad, hogy az a »látkepes lap« a magyar szónymorékok egyik legnyomorékabbja. — Több levélről a jövő számban.

Ritkán történik, hogy színházra, színdarabra hívom fel figyelmeket, mert elvi ellensége vagyok annak, hogy kicsi korban levők színházba járjanak, amin nem az »Uranias« színházat értem, mely voltaképen csak szemléltető tudományos előadások helye. De midőn egy igazi színdarabra akarom ráterelni érdeklődésedet, erre méltó okom van. Szaz a kedves mesemondó, Benedek Elek tündéri, litvánios regéje, mely most van soron a Vagszínházban. A »Többszines Király« első felvonása a napkeleti király palotájának az udvarán játszik, melynek a közepén ott áll a szin-aranyból vert világlángzó fa. A színpad egész díszlete, amely mesés virágos növényzetből áll, a pokolkirály egy varázslására, nyílt színen kellen és kopár tájakkal változik át. A második felvonás a Napnyugati király gyémánt-palotája előtt történik. A harmadik felvonás díszlete Hájhájnak, a pokolkirálynak, földalatti országát ábrázolja. A pokolkirály országa szintén egy varázslásra eltűnik és nyílt színen egyszerre csak a napkeleti király ragyogó országa áll a szemetek előtt. A litvánios tündéregéhez több mint másfélszáz szebbnél-szebb jelmez készült. Mirkó napkeleti király a hún és az ősmagyar viseletet; Absolon napnyugati király udvara a középkori lovasviseletet, a pokolkirály udvara pedig a keleti jelmezeket mutatja be. Szűk vagy idős rokonok az ő szeretetökkel jutalmaznak meg titeket, midőn alkalmat adnak nektek arra, hogy e bájos tündéri darabot színről-színre élvezhessétek.

Előfizetési felhívás

KIS LAP

1900-diki első félévi folyamára.

— A „KIS LAP“ 58 ik kötetére. —

A VÉGÉHEZ közeledő esztendővel végéhez közeledik a »Kis Lap« most folyó kötete is, és ezennel megnyitjuk az előfizetést a »Kis Lap«-nak az új évvel következő új folyamára, mely immár az *ötvennyolcadik* kötet lesz.

Több mint negyed-százados multja után szükségtelen a »Kis Lap« irányát, célját, hosszasan fejtegetnünk. A szerkesztőség és az áldozatot nem kimélő kiadó-tulajdonos társaság teljes gondval készítették elő a következő új kötet tartalmát, mind érdekes és értékes olvasmányok — mind művészi rajzok tekintetében. Már az első számban is kedves találkozása lesz a »Kis Lap« olvasó közönségének, mert berukkol

Roszesont Ferke

a kifogyhatatlanul vig pajtás, kinek újabb esinytevésai és rugaszkodásai, hiven elbeszélve, nem kevésbé hű rajzokkal ékesen megvilágítva, mulatsígos órákat fognak nyújtani a kis olvasóknak. Ezt

„A sárkányrend nagy-mestere“

czimmel hosszabb elbeszélés fogja követni, szintén számos művészi rajztól kísérvé s bizonyly méltán fog az edlgi legvonzóbb, legérdekesebb elbeszélések mellé sorakozni. Jövöire is lesz koronként egy-egy

szindarab

melynek közlésénél *Forgó bácsinak* gondja van rá, hogy a darab ügyes gyermekek által eljátszható is legyen. Folytatást nyernek a

„Képek a magyar nemzet történetéből“

czimü történelmi cikkek is, melyek nemzetünk multjának egy-egy nevezetes mozzanatát idézik föl, a zsenge ifjuság magyar hazafias, nemzeties érzületének fejlesztéséül, ápolisául.

Viszont kaczagtató mulattatókul be fognak koronként vonulni a legtréfásabb

vig állatok

a legfurább bohóskodásokkal, rajzban és rigmusban. Jó-kedvü rajzolónknak gondja volt rá, hogy e mókázó négylábuak és szárnyasok láttára minden kis olvasó nevetésre fakadjon.

Minden szám közül kisebb *beszélyeket*, *meséket*, *költeményeket*, mindig művészi *rajzok* kíséretében. Megmarad jövöire is a »Büvészet« rovata, mely ügyes produkciókra tanítja meg a kis olvasót. Minden számban lesz ezentul is elme-élesítő rejtvény, feladvány, minden héten *jutalom-kisorsolással* a helyes megfejtők közt; az év végén pedig külön *jutalom* kerül kisorsolásra olyan kis olvasók számára, kik az egész éven át legkitartóbban, legszorgalmasabban oldottak meg minden feladványt.

Mint eddig úgy ezután is

színes műmelléklet

fogja minden második héten kísérni a »Kis Lap«-ot s e képek, nagysígra nézve a laphoz alkalmazva, ékességeül szolgálhatnak az egybe-gyűjtött és bekötött »Kis Lap«-nak.

Régi hívek, új hívek sorakozzanak tehát mentül számosabban a »Kis Lap« zászlaja alá, hol tírt karokkal és mindig szeretettel fogadja őket

Forgó bácsi.

*

Kérjük »Kis Lap« t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fönn ne akadjon.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyed évre	1 frt
Fél évre	2 ..
Egész évre	4 ..

Az előfizetések, legczélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« kiadó-hivatala.

Karácsonyi ajándéknak

legalkalmasabb a *könyv*, mert nem csak hogy szórakoztat, hanem tanít, nemesít és szellemi táplálékot nyújt, miért is a Karácsony s új- év küszöbén felhívjuk kis olvasóink szülőit az alább felsorolt könyvekre, melyek mind első rangu szerzők által íródtak, s így belső tartalmuknál fogva melegen ajánlhatók. A külső kiállításra pedig a kiadó társulat anyagi áldozatokat nem kimélt, hogy kiváló diszű és olesó könyveket hozzon forgalomba.

Az »ATHENAEUM« irod. és nyomdai r. társulat kiadásában a következő első rangu

Ifjusági iratok

jelentek meg, melyek ugy a *kiadó társulatnál* (Budapest, VII. ker. Kerepesi-ut 54.), valamint minden könyvkereskedésben kaphatók:

Aesopus. Tanulságos mesék.

Prózaí átdolgozás.

Számos fametszetű ábrával.

Diszes vászonkötésben 2 kor. 40 fil.

Andersen válogatott meséi.

Fordította MÓKA bácsi.

— Hat színnyomatu képpel. —

Ára diszkötésben 2 kor. 40 fil.

Apróbb gyermekmesék.

Függelékül:

Dalok és verses mesék

Gyulai Páltól.

Szemlér Mihály eredeti rajzaival.

Ára kötve 2 korona.

A rabszolga karaván. Számos képpel.

Rajzok

az afrikai rabszolga-vadászok ellen vívott harcokból.

Kalandok. Népismertető leírások.

Falkenhorst és May után átdolgozta:

Árkövy Rikárd.

Ára diszkötésben 4 korona 80 fillér.

Athenaeum mesekönyvtára.

Számos képpel.

— Ára kötetenkint csiros kötésben 1 korona. —

Eddig megjelentek:

I. A honfoglalás meséi.	IX. Hetedhét ország ellen.
II. Madármesék.	X. Apró mesék.
III. Páztormesék.	XI. Katona mesék.
IV. Vidám mesék.	XII. Mondák és legendák.
V. Csoda mesék.	XIII. Kalandos mesék.
VI. Virármesék.	XIV. Székelyföldi mondák és mesék.
VII. Mesék és mondák.	XV. Állat-mesék.
VIII. Krisztus legendák.	

Magyar Mese- és Mondavilág.

A magyar nemzet ezeréves meseköltése.

Meséi **Benedek Elek**. A képeket rajzolta **Széchy Gyula**.
Öt kötetben.

Minden kötet ára pompás diszkötésben 6 korona.

BENEDEK ELEK Csudaszép mesék.

Remek kiállítású nagyalku képeskönyv.

Tizenhárom nagy színnyomatu képmelléklettel.

Ára diszes kötésben 10 korona.

Utazások és vadászkalandok.

Elbeszélések az állatvilágból.

Összeállította **Paul Bert**. Francziából ford. **Dr. Simonyi Jenő**.
Számos fametszetű ábrával.

Ára diszkötésben 4 korona 40 fillér.

Kétezer év előtt, vagy
Egy Római Ifju Kalandjai.

Irta CHURCH A. J.

Angolból fordította HEGEDŰS PÁL.

Adrien Marie 12 képével díszítve.

Ára díszes félévazonkötésben 4 korona.

**Kolumbusz Kristóf Élete
és Amerika fölfedezése.**

Elbeszélte COLON FERNAND, Kolumbusz Kristóf fia.

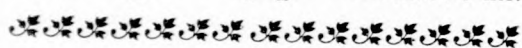
A szövegben nyomott számos ábrával.

Ára kemény kötésben 3 korona.

Cooper: **Az Utmutató.**

Fordította Dr. PALLAGI GYULA.

4 színes képpel. Ára kötve 3 kor.

Donászy Ferencz munkái
az ifjuság részére:

 BUDA HŐSE.

Regényes korrajz Budavár visszafoglalása idejéből.

Számos finom kivitelű korhű képpel.

 Pompás diszkötésben, ára 9 korona.

Egy magyar diák élete

Mátyás király korában.

Történelmi elbeszélés az ifjuság számára.

Előszóval ellátta Szilágyi Sándor.

Számos finom kivitelű korhű képpel.

Ára diszkötésben 7 korona.

Rejtélyek a történelemből.

Elbeszélések az ifjuság számára.

Számos finom kivitelű képpel.

* Ára pompás diszkötésben 7 korona. *

Villámsugár. Indián történetek
a messze nyugatról.

Gazdagon illusztrálva.

Pompás diszkötésben ára 7 korona.

Életünket és Vérünket!

Számos finom kivitelű képpel.

Ára diszkötésben 9 korona.

Tholdi Miklós.

Regényes korrajz Nagy Lajos idejéből.

Az ifjuság számára.

Előszóval ellátta SZILÁGYI SÁNDOR.

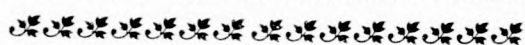
Számos korhű képpel.

Ára diszkötésben 7 kor.

Az Ártékok kincse.

Számos finom kivitelű képpel.

*** Ára pompás diszkötésben 8 korona.

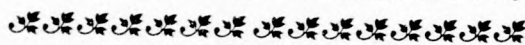
Forgó bácsi könyvtára.

8-12 éves gyermekek számára.

Eddig 17 kötet jelent meg, melynek egyenként díszes vászonkötésben 1 kor. 60 fill.-ért kaphatók.

A 17 kötet a következő:

- I. Nellike és elbeszélések a kandalló mellett. Számos képpel.
- II. A kakuk-óra. Egy lynkas hatos története és egyéb elbeszélések. Számos képpel.
- III. Kis mesekönyv. Grimm-testvérek gyűjteményéből. Válogatott mesék számos képpel.
- IV. Apró szindarabok. Számos képpel.
- V. Két karcsonyest és egyéb elbeszélések. Szám. k.
- VI. Tűzdermesék. Számos képpel.
- VII. Aesopus tanulságos meséi. Számos képpel.
- VIII. Berti és Berta vagy a lüség és szeretet győzelme. Számos képpel.
- IX. Matyi és Peti vagy az élet egy korál-szigeten. Számos képpel.
- X. Az aranyhegy és a kőlibri madár. Számos képpel.
- XI. Roszsont Ferke kalandjai vízen és szárazon. Számos képpel.
- XII. Czirmos ezüzo naplójából és egyéb elbeszélések. Számos képpel.
- XIII. Regék a görög hajdankorból. Elmeséli: Szidi néni.
- XIV. Ida néni. Kis elbeszélések. Számos képpel.
- XV. A titok. A virosi vendég. A piros kendő. Szám. k.
- XVI. Mit b. szélnek a harangok, és egyéb elbeszélések. Számos képpel.
- XVII. A két testvér és egyéb elbeszélések. Számos kép.

Szereketi

Magyar Gyermekek- és Népmesék.

Egybeállította RADÓ VILMOS.

A képeket rajzolta SZEMLÉR MIHÁLY.

Ára kép s papirkötésben 3 korona.

Díszes vászonkötésben 4 korona 80 fillér.

Mitaha SaElbeszélés Észak-Amerika
É. ny. oti vidékéről.

a puskaporképi.

Az ifjuság számára írta
Pajeken J. Frigyes.

Ára diszkötésben 6 kor.

Nyolcz nagy képpel.

A MESZTIZ

és még három elbeszélés Észak- és Dél-Amerikából.

Az ifjuság számára írta
Pajeken J. Frigy s.Négy színnyomatu képpel.
Ára diszköt. 4 kor. 80 fil.**Gróf Benyovszky Móríc**

KÉPEKKEL. élete és kalandjai. KÉPEKKEL.

Az ifjuság számára írta RADÓ VILMOS.

Ára kötve 4 kor. — Diszes vászonkötésben 5 kor. 60 fil.

Ujváry Miklós,

* Képekkel. *

az uj Robinson.

*
IRTA
RADÓ VILMOS.

Ára diszes vászonkötésben 3 kor. 60 fil.

Robinson Crusoe története.Az eredeti elbeszélés
nyomán, gyermekek
számára átdolgozta

Ára képes papiros köt. 2 k. 40 fil.

Radó Vilmos.

Diszes vászonköt. 3 kor. 60 fil.

Idegen népek közt messze földön.

Leírások és életrajzok kiváló utazók leírásaitól, számos fametszetű ábrával.

Összeválogatta Dr. SIMONYI JENŐ.

Ára kötve 4 kor. — Diszes vászonkötésben 5 kor. 60 fil.

Török világTörténeti elbeszélések
az ifjuság számára.

Magyarországon.

IRTA
P. Szatmáry Károly.

Ára kötve 3 korona. — Diszes vászonkötésben 4 kor.

A mi Gázsink.Egy gyermek
életéből.

IRTA SZOLLOSSY O. Bemutatja FORGÓ BÁCSI.

Számos képpel.

Ára diszkötésben színes táblával 3 korona 20 fillér.

SCHMID KRISTÓF**Tannenburgi Róza.**

Átdolgozta DONÁSZY FERENCZ.

Hat színes képpel. Diszköt. 2 kor 40 fil.

SCHMID KRISTÓF**GENOVÉVA.**

Hat színes képpel.

Diszkötésben 2 korona 40 fillér.

8—14 éves gyermekek számára.

Schmid Kristóf közkedvelt ifjusági iratai.

1. A piros tojások. — 2. Mathild és Vilma. Itha. — 3. A virágkoszorka. A Karácsony-é. — 4. Eichenfels Henrik. A kanári madár. — 5. Tanulságos beszélyek. — 6. Tannenburgi Róza. A fiatal remete. — 7. Eustachius. Múton, a hegyi lakos. — 8. A jó Fridolin és a gonosz Datrik. A Wolfsbühl melletti koponya. — 9. A jó Örzse. A komlóvirág. — 10. A bárányka. A galamboska. — 11. Paulina. A kalász-szedő leány. — 12. Talheim Erelka. A karthausi kolostor. — 13. Virágkedvelők. Reinhold Tódor. — 14. Klára. A rózsafő. Walther Florentin. — 15. Timót és Philemon. A drágakövek. — 16. Nándor. — 17. Jozafát. A fülemile. — 18. A piros és fehér rózsák. A rajnai vizár. — 19. A vadon virágai. Lajos Anzelmó. — 20. Schmid Kristóf életrajza. Színjátékok.

Mindegyik kötet ára egy képpel diszes vászonkötésben 1 korona 40 fillér.

A kurucz király.

Történeti elbeszélés.

IRTA Tóth Sándor. Pataky László rajzaival.

Ára kötve 3 korona.

Kurucz krónikák.

Elbeszélések II. Rákóczi Ferenc korából.

IRTA Tóth Sándor. * Pataky László rajzaival.

Ára kötve 3 korona.

Vámbéry Ármin Utazásai Ázsiában.

Az ifjuság számára átdolgozta Radó Vilmos.

2. bővített és számos ábr. diszesített kiad.

Ára kötve 3 korona 60 fillér.

A kereszties hadak története.Középkoru
krónikákból.

Összeállította De Wittné Guizot Henrietta.

Franciaiából fordítva. * Számos fametszetű ábrával.

Ára kötve 3 k. — Diszes vászonköt. 4 kor